

Anga Mária

Megnyílik előttem

Felzokog bennem
a remény, felzokog
gyermekkorom,
beleremegnek égmélyi zenék.

Megnyílik előttem
madárfiókák szárnya:
minden indulás és
minden megérkezés.
Hány keresés futott
az örömeimen túlra?

Vigyáznak rám
eső előtti felhők,
zúzmarás kertek bokrai,
s ha majd nevémet
elfelejtem, ők válaszolnak
majd helyettem is.

Születésnap köszöntő

Egyetlen harmatcseppben
köszörüli ragyogását a fény,
ünnepre készül, mint
minden évben ilyenkor.

Csokorba gyűjtöm én is
a januári reményt,
ezzel köszöntelek!

Étessen az Istenke!
Tartson meg drága
gyermekének az ég!

Akkora vihar volt...

Akkora volt a vihar,
felfakadt a földből a nagy szilvafa gyökere,
még magát sem kímélte a szél,
égig érő erejével szaggatta
az óceánnyi felhőket,
végül belefulladt a vízbe ő maga is.

A barlangok tátott szája tele lett
vízzel, sárral, hordalékkal,
csontváztestüket a hegyek
apró darabokban látták maguk előtt,
a legmagasabb fák is elárvultan
hajladoztak, levélfiókáik odavesztek.

Akkora vihar volt,
menekülni nem lehetett.
Föld, Ég összeborulva,
de nem ölelkezve,
inkább egymást öklelve,
villámok rándultak vállukon,
mint hatalmas idegszálak.

Fekete kendőt borított
arcára a Nap, mit gyász idején,
ne lássa a világ végét!

A virágba borult földek:
őseink arcai, hová lettek?
Melyik emelkedőn hajlott el
gerincük egyenessége? –
az ügyeskedések lidércei
mikor lepték el a világot
éltető álmainkat?

Micsoda vihar!
A barlangok tátott szája
tele van vízzel, sárral, hordalékkal! –
nem kiálthatják az igazságot.

Csontváztestüket a hegyek
apró darabokban látják maguk előtt!
A legmagasabb fákat is elhagyják
ártatlan levélfiókáik.